

Ад рэдактара

Слова $\alpha\rho\chi\eta$ азначае «першапачатак», «першапрычына», «тое, што ляжыць у аснове». Калі яго спекуляцыйна задзіночыць з такімі паняццямі, як $\alpha\nu\acute{\alpha}\mu\eta\sigma\iota\varsigma$ (прыгавданне) і $\acute{\alpha}\lambda\eta\theta\epsilon\iota\alpha$ (праўда), выйдзе наступны абраз: $\alpha\rho\chi\eta$ — гэта прыгавданне-праўды-ў-ейнай-спачатнасці. Як прыгавданне-праўды-ў-ейнай-спачатнасці $\alpha\rho\chi\eta$ сімвалізуе інтэнцыю здабыць выточны пункт, выходзішча, якім будзе пазначана новае падарожжа.

Заданне часоліса пад назвай $\alpha\rho\chi\eta$ палягае не столькі ў тым, каб зграмадзіць — злучыць пад адной страхой — артэфакты айчыннай наратыўнай прасторы, колькі ў тым, каб давесці яе да крытычнай тэмпературы, калі магчымым стаецца ператварэнне лёду ў ваду, вады ў пару, а пары ў агонь. Таму наш часоліс узнікае не ад канстатацыі незадаволенасці *чымсьці*, а ад імпульсу, скіраванага на ператварэнне, трансфармацыю, ад’іначанне. Бо частку *знакшыць* азначала не збурыць, паглуміць, а, наадварот, выявіць зваротны бок рэчаў — *накшае, іншае*.

Выпраўляючыся ў дарогу, мы не ведаем, дзе будзе наступнае ўпынішча. — Дый гэта не так важна, таму што ў *нашай* сітуацыі нават блукаць валеі, чымся стаяць на адным месцы.

Выходзьце нам насустрач.

Мы маем што сказаць.

* * *

У аснову нумару, які Ты, дарагі чытачу, трымаеш у руках, былі пакладзены дзве скразныя тэмы: «Парнаграфія» і «Лукашэнка». Паспрабуем разам з Табой даць ім хоць якое лагічнае абгрунтаванне.

Часта можна пачуць, што беларускі народ у ходзе свайго гістарычнага развіцця перажыў жудаснае згаленне. Аб тым жа самым сведчаць факты нашай мовы, а менавіта наяўнасць у ёй словаў, якія пазначаюць стан згалення з розных бакоў: галеча, галота, галіта. Згаленне як тэндэнцыя прывяла да таго, што калі ў нас адкрыліся вочы, мы ўбачылі: народ наш *par excellence* голы.

«Пазнаюць людзей ці па гаворцы, ці па адзежы, хто якую носе; ото ж гаворка, язык і ёсць адзежа душы» — пісаў некалі Мацей Бурачок. Насмелімся дадаць, што вырачэнне сваёй гаворкі, языка ёсць нават не «перапрананнем» душы, а яе «распрананнем». Згаленне працягваецца, душа становіцца нарострыст.

Лукашэнка ж — гэта апафеоз згалення, згалення, ператворанага ў базавы прынцып існавання. «Грабце мяне, грабце», — крыкма крычыць Лукашэнка.

Парнаграфія, Лукашэнка і шмат іншага чакаюць Цябе, дарагі чытачу, там, наперадзе...

Валерка Булгакаў